

25 שנותיי כזונה

ברנדה מיירס-פאוול
BBC NEWS MAGAZINE
30.06.2015

ברנדה מיירס-פאוול הייתה עודנה ילדה כשנכנסה לזנות בשנות ה-70 המוקדמות. בטור זה היא מתארת כיצד הידרדרה לזנות ברחובות, ולמה שלושה עשורים מאוחר יותר - היא מקדישה את חייה כדי לוודא שילדות אחרות לא ייפלו לאותה המלכודת.

עבור חלק מהקוראים התיאורים עשויים להיות לא קלים לקריאה.

מיד מההתחלה, החיים הגרילו לי לימונים, אבל תמיד ניסיתי להכין מהלימונים את הלימונדה הכי טובה שיכולתי. גדלתי בשנות השישים, בחלק המערבי של שיקגו. אמא שלי נפטרה כשהייתי בת שישה חודשים. היא הייתה רק בת 16 ומעולם לא ידעתי ממה היא נפטרה. סבתא שלי, ששתתה אלכוהול יותר מרוב האנשים, לא יכלה להגיד לי. סיבת המוות הרשמית היא "מוות טבעי." אני לא מאמינה לזה. מי מת בגיל 16 מנסיבות טבעיות? אני רוצה להאמין שאלוהים היה מוכן עבורה. שמעתי סיפורים על כך שהיא הייתה יפה, ושהיה לה חוש הומור נהדר. אני יודעת שזה נכון כי אני ניחנת בחוש הזה בעצמי.

סבתא שלי טיפלה בי. והיא לא הייתה בן אדם רע – למעשה היה בה צד שהיה נפלא. היא קראה לי סיפורים, אפתה עבורי ובישלה את הבטטות הכי טעימות. פשוט הייתה לה את בעיית השתייה הזו. היא הייתה מביאה שותפים לשתייה מהבר ואחרי שהיא השתכרה והתעלפה, הגברים האלו עשו לי דברים. זה התחיל כשהייתי בת ארבע או חמש וזה הפך למשהו קבוע. אני בטוחה שסבתא שלי לא ידעה על זה.

היא עבדה בפרברים. נדרשו לה שעתיים להגיע לעבודה ושעתיים לחזור ממנה. כך שהייתי ילדת מפתח – ענדתי מפתח סביב הצוואר והייתי הולכת בעצמי לגן וחוזרת לבדי בסוף היום. והמתעללים ידעו על זה, והם ניצלו את זה.

הייתי רואה נשים עם שיער זוהר ושמלות נוצצות עומדות ברחוב מחוץ לבית שלנו. לא היה לי מושג למה. רק חשבתי שהן זוהרות. כילדה קטנה, כל מה שרציתי היה להיות זוהרת. יום אחד שאלתי את סבתא מה הנשים האלו עושות והיא ענתה: "אלו נשים שמורידות את התחתונים שלהן וגברים נותנים להן כסף". ואני זוכרת שאמרתי לעצמי "אני כנראה אעשה את זה כי גברים כבר עכשיו מורידים לי את התחתונים".

כשאני חושבת על זה היום ומתבוננת על העבר, התמודדתי בצורה מדהימה. לבד בבית, היו לי חברים דמיוניים שאירחו לי חברה, ששרתי ורקדתי איתם: אלביס פרסלי דמיוני, דיאנה רוס דמיונית, וה-Supremes. אני חושבת שזה עזר לי להתמודד עם דברים. הייתי ילדה חברותית – צחקתי הרבה. אך במקביל, הייתי מפוחדת, תמיד מפוחדת. לא ידעתי אם מה שקרה היה באשמתי או לא. חשבתי שכנראה משהו לא בסדר איתי. למרות שהייתי ילדה חכמה נשרתי מבית הספר. בשנות ה-70 הפכתי לילדה שלא ידעה איך להגיד "לא" – אם הילדים בשכונה אמרו לי שהם מחבבים אותי או שהם התייחסו אליי בצורה נחמדה, הם יכלו לעשות מה שהם רוצים איתי.

עד שהגעתי לגיל 14, כבר היו לי שתי בנות משני ילדים מהשכונה. סבתא שלי התחילה להגיד לי שאני צריכה להביא כסף לממן את הילדות, כיוון שאין אוכל בבית. לא היה לנו כלום.

אז ערב אחד – זה היה למעשה ערב חג – הלכתי לפינת הרחוב ועמדתי לפני מלון Mark Twain. לבשתי שמלת שני חלקים שעלתה \$3.99, נעלי פלסטיק זולות, ושפתון כתום שחשבתי שיגרום לי להראות יותר מבוגרת. הייתי בת 14 ובכיתי במהלך הכל. אבל עשיתי את זה. לא אהבתי את זה, אבל חמשת הגברים שהייתי איתם באותו הלילה הראו לי מה לעשות. הם ידעו שאני צעירה והיה נראה שזה מלהיב אותם. הרווחתי \$400 אבל לא לקחתי מונית באותו הלילה. נסעתי הביתה ברכבת ונתתי את רוב הכסף לסבתא שלי, שלא שאלה מאיפה הוא הגיע.

בסוף-שבוע שלאחר מכן חזרתי לפינת הרחוב, והיה נראה שסבתא שלי שמחה כשהבאתי את הכסף הביתה.

אבל בפעם השלישית כשהלכתי לשם, שני בחורים היכו אותי עם קת רובה והכניסו אותי לתא המטען של המכונית שלהם. הם כבר פנו אליי בעבר במקרה אחר, כי לטענתם הייתי "לא מיוצגת" ברחוב. כל מה שראיתי היה האור שבתוך תא המטען ואז את הפרצופים של שני הבחורים הללו עם הרובה שלהם. הם לקחו אותי לשדה באמצע שום מקום ואנסו אותי. לאחר מכן הם לקחו אותי לחדר מלון ונעלו אותי בתוך ארון.

זה סוג הדברים שסרטורים עושים כדי לשבור את רוחה של ילדה. הם החזיקו אותי שם הרבה זמן. התחננתי אליהם שיתנו לי לצאת כי הייתי רעבה, אבל הם הרשו לי לצאת רק אם אסכים לעבוד עבורם.

הם סרסרו בי לתקופה של חצי שנה בערך. לא יכולתי לחזור הביתה. ניסיתי לברוח אבל הם תפסו אותי, וכשהם תפסו אותי, הם פגעו בי קשות. מאוחר יותר, נסחרתי בידי גברים אחרים. ההתעללות הפיזית הייתה נוראית, אבל ההתעללות האמתית הייתה ההתעללות הנפשית – הדברים שהם אמרו לי חדרו אליי.

סרטורים טובים מאוד בהתעללות ובמניפולציה. חלקם יעשו דברים כמו להעיר אותך באמצע הלילה עם אקדח מוצמד לראש. אחרים יעמידו פנים שהם מעריכים אותך, ואז את מרגישה, "אני סינדרלה, והנה מגיע הנסיך". הם נראים מתוקים והם כל כך מקסימים והם אומרים לך: "את רק צריכה לעשות עוד דבר אחד בשבילי ואז יגיע החלק הטוב". ואת חושבת לעצמך "החיים שלי גם ככה קשים, מה זה קצת עוד?" אבל את אף פעם לא מקבלת את חלק הטוב.

אנשים מתארים זנות כמשהו זוהר, אלגנטי, כמו בסיפור של "אישה יפה", אבל זה אפילו לא מתקרב לזה. זונה יכולה לשכב עם חמישה זרים ביום. במשך שנה, זה יותר מ-1800 גברים שאיתם יש חדירה או מין אוראלי. אלו לא יחסים, אף אחד לא מביא לי פרחים, תאמינו לי. הם משתמשים בגוף שלי כאסלה.

והלקוחות, הם אלימים. ירו בי חמש פעמים, נדקרתי 13 פעמים. אני לא יודעת למה הגברים האלו תקפו אותי, כל שאני יודעת הוא שהחברה מאפשרת להם לעשות את זה. הם הביאו את הכעס והבעיות הנפשיות שלהם, או מה שזה לא יהיה, והם החליטו להמיט הרס על זונה, בידיעה שלא אוכל ללכת למשטרה, וגם אם הייתי הולכת לא היו מתייחסים אליי ברצינות. למעשה, אני מחשיבה את עצמי לבת-מזל. אני מכירה כמה בנות יפות שנרצחו ברחובות. הייתי בזנות במשך 14 או 15 שנים לפני שעשיתי סמים. אבל אחרי זמן מה, אחרי שחנקו אותך, אחרי שמישהו הצמיד לך סכין לצוואר או הצמיד כרית לפנים שלך, את צריכה משהו שיכניס בך מעט אומץ.

הייתי זונה במשך 25 שנים, ובכל הזמן הזה לא ראיתי אפילו פעם אחת את הדרך החוצה. אבל באפריל 1997, כשהייתי בת כמעט 40, לקוח זרק אותי מהרכב שלו. השמלה שלי נתפסה בדלת המכונית והוא גרר אותי לאורך שישה רחובות לאורך הכביש, מקלף ממני את עור הפנים ואת צד הגוף. הגעתי לבית החולים והם מיד הכניסו אותי לחדר מיון. בגלל המצב שהייתי בו, הם קראו לשוטר, שהסתכל עליי ואמר: "הו, אני מכיר אותה. היא רק זונה. היא בטח הכתה לקוח ולקחה לו את הכסף וקיבלה מה שמגיע לה". ויכולתי לשמוע את האחות צוחקת יחד אתו. הם דחפו אותי לחדר ההמתנה כאילו שלא הייתי שווה כלום, כאילו שלא הגיע לי לקבל טיפול.

וזה היה הרגע, כשחיכתי למשמרת הבאה שתתחיל ולמישהו שיטפל בפציעות שלי, הרגע שבו התחלתי לחשוב על כל מה שקרה לי בחיים. עד לנקודה זו תמיד ידעתי מה לעשות, לאן ללכת, איך לאסוף את עצמי. לפתע הרגשתי שאין לי יותר רעיונות מבריקים. אני זוכרת שהסתכלתי למעלה ואמרתי לאלוהים "לאנשים האלו לא אכפת ממני. האם אתה יכול לעזור לי?". אלוהים עבד מאוד מהר. רופא הגיע וטיפל בי וביקש שאלך ואפגוש בשירותי רווחה של בית החולים. מה שידעתי על שירותי הרווחה היה שהם הכל מלבד רווחה. אבל הם נתנו לי כרטיס אוטובוס למקום שנקרא Genesis House שמנוהל על ידי אישה אנגליה מדהימה בשם אדווין גייטלי, שהפכה לגיבורה ומנטורית בשבילי. היא עזרה לי לשנות את החיים שלי מקצה לקצה.

זה היה בית בטוח, והיה לי כל מה שהייתי צריכה שם. לא הייתי צריכה לדאוג לקניית בגדים, מזון, או מציאת עבודה. הם אמרו לי לקחת את הזמן ולהשאר ככל שאני צריכה – ונשארתי כמעט שנתיים. הפנים שלי החלימו, הנפש שלי החלימה. קיבלתי את ברנדה בחזרה. באמצעות אדווין גייטלי, למדתי את הערך של קשר עמוק שמתקיים בין נשים, מעגל האמון והאהבה והתמיכה שקבוצה של נשים יכולה לתת זו לזו.

בדרך כלל, כשאשה יוצאת מהזנות, היא לא רוצה לדבר על זה. איזה גבר ייקח אותה לאישה? מי יעסיק אותה? ובהתחלה, כשעזבתי את Genesis House, גם אני הייתי כזו. רק רציתי למצוא עבודה, לשלם מיסים ולהיות כמו כל אחד אחר. התחלתי להתנדב עם נשים שנמצאות בזנות ולעזור לחוקרת אוניברסיטה בעבודת השטח שלה. אחרי זמן מה הבנתי שאף אחד לא מסייע לנשים הצעירות הללו. אף אחד לא אומר להן: "זו מי שהייתי, זה המקום שהייתי בו. זו מי שאני עכשיו. את יכולה להשתנות גם כן, את יכולה להבריא גם".

ב-2008, ביחד עם סטפני דניאלס-ווילסון, הקמנו את Dreamcatcher Foundation. לוכד חלומות הוא אובייקט אינדיאני שתולים בסמוך לעריסת תינוקות. לוכד החלומות אמור ללכוד את החלומות הרעים. וזה מה שאנו רוצות לעשות – ללכוד את החלומות הרעים, את הדברים הרעים שקרו לילדות ולנשים. הסרט הדוקומנטרי Dreamcatcher, שבויים על ידי קים לונגינטו, מראה את העבודה שאנו עושות. אנו נפגשות עם נשים שעדיין עובדות ברחובות ואנו אומרות להן: "יש דרך לצאת מזה, אנו מוכנות לעזור לך כשאת מוכנה לקבל עזרה". אנו מנסות לחדור את כל שטיפת המוח שאומרת להן: "נולדת לעשות את זה, אין שום דבר אחר בשבילך".

אני גם מנהלת מועדונים לשעות אחרי הלימודים עם ילדות שהן בדיוק כמו הילדה שאני הייתי בשנות השבעים. אני יכולה לזהות מיד אם נערה היא בסיכון, אבל אין דפוס קבוע. היא יכולה להיות ילדה שקטה ומופנמת שלא יוצרת קשר עין. לעומתה אחרת היא רעשנית ותמיד נקלעת לצרות. שתיהן סובלות מהתעללות בבית אבל הן מתמודדות עם זה בדרכים שונות – הדבר היחיד שיש להן במשותף הוא שהן לא רוצות לדבר על זה. אבל במהלך הזמן הן מבינות שעברתי את מה שהן עוברות, ואז הן נפתחות ומדברות על זה.

עד כה, יש לנו 13 נערות שסיימו תיכון ועכשיו התחילו לימודים בקולג' המקומי או שקיבלו מלגות ללימודים בקולג'ים אחרים. הן הגיעו אלינו בגילאי 11-13, לגמרי פצועות. ועכשיו הן שואפות גבוה.

מלבד עבודת ה-outreach שאני עושה, אני גם נוכחת בכנסים ותורמת לעבודות אקדמיות בנושא הזנות. פגשתי אנשים שאמרו לי: "ברנדה, בואי תפגשי עם הפרופסור הזה והזה מהאוניברסיטה הזו והזו. הוא מומחה בנושא הזנות". הסתכלתי עליהם ועניתי: "באמת? מאיפה הוא קיבל את התעודות שלו? מה הוא באמת יודע על זנות? המומחית היא אני". אני יודעת שאני שייכת לשיח הזה, אבל לפעמים אני צריכה להזכיר לאנשים שאני שייכת לשם. אני חושבת שזה מגוחך שקיימים ארגונים שמובילים קמפיילים כנגד סחר בבני אדם, אשר לא מעסיקים אפילו אישה אחת שנסחרה למטרות מין.

אנשים אומרים דברים שונים על זנות. ישנם אנשים שחושבים שזה יעזור לאלו הנמצאות בזנות אם הזנות תהיה ממוסדת. אני חושבת שלכל אישה יש את הסיפור האישי שלה. יתכן וזה בסדר עבור הנערה הזו, שמשלמת עבור התואר במשפטים, אבל לא עבור נערה אחרת, שעברה התעללות כילדה, שמעולם לא ידעה שיש לה אפשרות אחרת, שרק מנסה להשיג כסף למזון.

אבל תנו לי לשאול אתכם שאלה. כמה נשים תעודדו להתפטר מעבודתן ולהפוך לזונות? האם תאמרו למישהי מהחברות הקרובות שלכם או קרובות משפחה: "היי, חשבת על זה? אני חושב שזה יהיה צעד נהדר עבורך!" ותנו לי לומר עוד דבר. לא משנה איך הסיטואציה מתחילה עבור נערה, זה לא איך שהסיטואציה תסתיים עבורה. יתכן וזה נראה בסדר עכשיו, הנערה שלומדת משפטים אומרת שיש לה רק לקוחות מכובדים שמגיעים אליה דרך סוכנות, שהיא לא עובדת ברחובות אלא פוגשת את הלקוחות בחדרי מלון, אבל בפעם הראשונה שמישהו יפגע בה, זו תהיה הפעם שבה היא תראה את הסיטואציה כפי שהיא באמת. תמיד יהיה הלקוח המשוגע הזה שמגיע, ואתו שלושה או ארבעה גברים נוספים, והם מבצעים בך אונס קבוצתי, ולוקחים לך את הטלפון וכל הכסף. ולפתע אין לה שום דרך להתקיים והיא פצועה. זו המציאות של זנות.

לפני 3 שנים, הפכתי לאישה הראשונה במדינת אילינוי שהרשעות הפליליות בגלל הזנות נמחקו מהרישום שלה. זה קרה אחרי שהחוק החדש יושם, בעקבות תמיכה של Chicago Alliance Against Sexual Exploitation, קבוצה שדוגלת בהסרת הנטל הפלילי מקורבנות סחר. נשים שעברו התעללות, מניפולציה, ושטיפות מוח צריכות לקבל יחס של שורדות, לא פושעות.

יש נשים טובות בעולם הזה, וגם נשים רעות. יש גברים רעים וגם גברים טובים.

אחרי התקופה שלי בזנות, לא הייתי מוכנה למערכת יחסים. אבל אחרי 3 שנים של שיקום והמנעות ממערכת יחסים, פגשתי גבר מדהים. הייתי מאוד בררנית – הוא נהג לצחוק על זה ששאלתי אותו יותר שאלות מאשר וועדת שחרורים של פושעים. הוא לא שפט אותי על שום דבר מכל הדברים שקרו לי לפני שנפגשנו. כשהוא הסתכל עליי הוא אפילו לא ראה את הדברים הללו. הוא אמר לי שכל מה שהוא ראה זו ילדה עם חיוך יפה שהוא רצה שתהיה חלק מחייו. גם אני רציתי להיות חלק מחייו. הוא תומך בי בכל מה שאני עושה, וחגגנו עשור לנישואינו בשנה שעברה.

הבנות שלי, שגודלו על ידי דודתי בפרברים, גדלו להיות נשים מדהימות. אחת מהן היא ד"ר והשנייה עובדת במערכת המשפט. עכשיו בעלי ואני אימצנו את האחיינית שלי, והנה אני, בת 58, פורחת.

אני כאן כדי לומר לכן - יש חיים אחרי כל כך הרבה נזק, יש חיים אחרי כל כך הרבה טראומה. יש חיים אחרי שאנשים אמרו לך שאת אפס, שאת לא שווה כלום, ושאת לעולם לא תגיעי לשום מקום. יש חיים – ואני לא מדברת על מעט חיים. אני מדברת על הרבה חיים.

מקור:

<http://www.bbc.com/news/magazine-33113238>